

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 237845 van 2/07/2020”

nr. 237 347 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 februari 2017 België binnen met haar paspoort. Verzoeker, die verklaart de broer van verzoekster en eveneens van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 april 2018 België binnen met zijn paspoort. Op 22 juni 2018 verzoeken verzoekende partijen om internationale bescherming. Op 15 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. G. L. E. (...), verklaart geboren te zijn in Cali en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U heeft samen met uw partner een zoon.

U verklaarde van 2010 tot 2012 in de gevangenis verbleven te hebben na een veroordeling voor het kopen van een gestolen motor. Sinds 2012 woonde u in Cali samen met uw gezin bij de familie van uw partner. Ook uw zus, M. G. J. (...) kwam in 2015 bij jullie wonen. U werkte als arbeider.

In de buurt waar u woonde was de bende 'Los Haitianos' actief die de mensen maandelijks een bedrag geld vroeg. Ze vroegen dit ook aan u, maar u weigerde hen dit te geven. Op 17 of 18 september 2016 wilden ze daarom uw motor stelen. U bood weerstand, waarop ze u 3 messteken gaven. U werd naar het ziekenhuis gebracht en er verzorgd. Het openbaar ministerie was ter plaatse en stelden u vragen over wat er was gebeurd. U verbleef hierna vier maanden in het huis van uw moeder. U keerde terug naar uw huis omdat de bendeleden zo goed als allemaal vertrokken waren. Na een tijdje kwamen ze terug en vroegen ze u opnieuw om geld. U weigerde hen dit te betalen. U wist toen niet dat uw zus de bendeleden al een hele tijd geld betaalde. Zij deed dit omdat als ze dit niet zou doen, ze u zouden vermoorden. Uw zus vertrok uit Colombia in februari 2017. Zij kwam in België toe op 24 februari 2017.

In februari 2018 nam u ontslag op uw werk. Op 15 februari 2018 vertrok u uit uw huis. Daarna ging u even bij de grootouders van uw vrouw wonen, en daarna bij die van u. Op 4 april 2018 vertrok u uit Colombia. Op 5 april 2018 kwam u België binnen. U diende op 22 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw zus.

U stelt niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u vreest gedood te worden door de bende. Het verzoek van uw zus is gebaseerd op dezelfde motieven. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en Colombiaanse identiteitskaart neer en artikelen over de algemene situatie. Op 12 maart 2019 legt u nog een document afkomstig van de Fiscalia neer.

Uw vrouw en zoon wonen nog steeds in Colombia. Zij verblijven afwisselend op het adres waar jullie samenwonen en bij haar grootmoeder omdat deze hulpbehoevend is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b is omdat uw er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben van uw vertrek uit Colombia.

U en uw zus baseren jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven, nl. vervolging die uitging van de bende 'Los haitianos'. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt vast dat uw zus reeds op 24 februari 2017 in België toekwam, nadat zij volgens jullie verklaringen Colombia had ontvlucht omwille van jullie problemen met de bende 'Los haitianos' maar pas op 22 juni 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Moesten de problemen met de bende werkelijk de aanleiding zijn geweest van de vlucht van uw zus uit Colombia dan kan niet worden ingezien waarom zij zich dan ook niet onmiddellijk naar de bevoegde instanties wendt om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij verklaart dat ze op u wou wachten en dat ze geen documenten had om haar verklaringen te staven (CGVS J. (...), 4). Wanneer ze werkelijk om dwingende redenen Colombia heeft verlaten en u daar in een precaire situatie leefde- oa. omdat door haar vertrek de betaling van de geldsommen wegvielen- dan is dit geenszins een verantwoording voor het feit dat ze meer dan een jaar wachtte met het indienen van een verzoek. Overigens valt op te merken dat noch u noch uw zus bij het indienen van jullie verzoek om internationale bescherming documenten hadden die jullie verklaringen ondersteunden, zodat de verantwoording van uw zus dat ze geen documenten had weinig betekenis heeft. Ook valt het op dat ook u niet onmiddellijk na uw binnenkomst in België een verzoek tot bescherming indiende, maar u hier meer dan 2,5 maand mee heeft gewacht. Dit alles wijst er op dat jullie internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat dat hij zo spoedig mogelijk om internationale bescherming verzoekt van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft.

Vervolgens stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet overtuigen. U verklaarde dat u bedreigd bent geweest door de bende 'Los haitianos'. Ook uw zus verklaarde dit tijdens haar persoonlijk onderhoud. Als haar de vraag wordt gesteld of dit een gekende bende is in de wijk antwoordt ze dat die heel gekend is, zelfs over het hele land (CGVS J. (...), 5). Het is dan ook des te opvallender dat ze tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde de naam van de bende waarmee jullie problemen hadden niet te kennen (Vragenlijst DVZ J. (...), vraag 5). Het is niet aannemelijk dat jullie jarenlang problemen hebben gehad met een bende en dat uw zus om deze reden uit het land vertrekt en dan op het moment dat ze haar asielmotieven voor het eerst kan toelichten verklaart niet te weten wat de naam van de desbetreffende bende is. Dat ze nadien tijdens het persoonlijk onderhoud zegt de naam van de bende wel te weten, en er aan toevoegt dat de bende zelfs heel erg gekend is, wijst er op dat jullie asielrelaas post factum geconstrueerd is en dat er bijgevolg weinig geloof kan worden gehecht aan jullie vrees en verklaringen.

Er zijn nog een aantal dingen in jullie verklaringen die opvallen en ervoor zorgen dat jullie verklaringen het CGVS niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u niet in ging op de vraag van de bende om sommen geld te betalen, maar dat uw zus dit wel deed. Als u de vraag wordt gesteld hoe vaak uw zus geld aan hen heeft betaald, dan zegt u dat u dat niet weet, maar dat zij dat wel moet weten (CGVS L. (...), 13). Wanneer u gevraagd wordt om een idee te geven van wanneer ze de bende geldsommen betaalde verklaart u dat dat vanaf eind 2016 moet geweest zijn (CGVS L. (...), 13), terwijl uw zus verklaarde dat ze bijna heel de tijd dat ze er woonde betaalde, nl. sinds 2015 (CGVS J. (...), 5). Dat u niet beter op de hoogte bent van wat er juist gebeurd is bijzonder opmerkelijk, gezien heel de problematiek met de bende de aanleiding was voor jullie beider vertrek uit Colombia. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u hierover niet met uw zus zou hebben over gepraat. Bovendien dienden jullie op hetzelfde moment op basis van deze motieven een verzoek tot internationale bescherming in.

Ook blijkt uw zus niet op de hoogte te zijn van het feit dat u verschillende keren op andere adressen heeft verbleven. Zij verklaarde ontkennend op de vraag of u -zelfs al was het maar tijdelijk- ooit op een ander adres heeft verbleven buiten het adres waar jullie beiden samenwoonden. Nochtans verbleef u na het incident waarbij u werd gestoken zo'n vier maanden niet meer in uw eigen huis (CGVS L. (...), 12). Dat zij hiervan niet op de hoogte is, is erg eigenaardig gezien zij op dat moment nog in Colombia, in jullie huis, woonde. Ook in de periode voor uw vertrek uit Colombia heeft u op andere adressen gewoond. Ook hiervan is ze niet op de hoogte. Nochtans ging het om een aanzienlijke periode, nl. van 15 februari 2018 tot 4 april 2018. Volgens uw verklaringen deed u dit omdat de vragen naar geld heviger werden (CGVS L. (...), 4). De twee laatste weken voor uw vertrek uit Colombia woonde u bij uw grootouders. Als u de vraag werd gesteld wie mee bij uw grootouders ging wonen zegt u dat uw vrouw, kind én uw zus mee verhuisde (CGVS L. (...), 5). Aangezien uw zus op dat moment al lang uit Colombia

was vertrokken is het onmogelijk dat zij mee verhuisde; dat u zich hierin vergist is erg eigenaardig. Ook kan u niet naar uw halfzus verwijzen omdat die in de VS woont (CGVS L. (...), 5). Daarnaast doet het feit dat u uw verblijf elders niet met uw zus besproken heeft de wenkbrauwen fronsen. Wederom dient vastgesteld te worden dat jullie om dezelfde reden verklaarden Colombia te hebben verlaten en op het zelfde moment in België bescherming hebben ingeroepen. Het mag dan ook verwacht worden dat jullie de gebeurtenissen onderling zouden bespreken.

U maakte na het persoonlijk onderhoud een document over van 'La Fiscalia'. Dit document zou volgens uw verklaringen zijn opgemaakt door het openbaar ministerie in het ziekenhuis op de dag van het incident, toen u daar was om uw wonden te laten verzorgen na de messteken. Ze zouden dit document dan acht dagen later naar u hebben opgestuurd. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon u het document nog niet voorleggen, maar kon u het enkel laten zien op uw gsm. Als u werd gevraagd wat voor document dit juist was stelde u dat het een bewijs is om aan te tonen dat ze geprobeerd hebben om een aanslag te plegen op uw leven omdat u het geld niet wou betalen. En dat u daarom dacht dat het beter was om het land te verlaten (CGVS L. (...), 11). Het is dan ook erg verwonderlijk dat u zo'n document niet mee neemt bij uw vlucht uit Colombia. Als antwoord naar de reden hiervoor verklaarde u dat u niet weet waarom u het niet meenam en dat u het vergeten bent (CGVS L. (...), 10). Als dit document daadwerkelijk het bewijs zou zijn van uw vluchtmotieven is uw nonchalante antwoord verwonderlijk. Bovendien stelt het CGVS vast dat het document geen enkele verwijzing naar de door u geschetste gebeurtenissen bevat. Het document toont niet aan wat er is gebeurd, wanneer het is gebeurd, wie er bij betrokken was, wanneer er vaststellingen zijn gedaan, wie het mogelijk slachtoffer was. Het door u geschetste incident wordt met andere woorden niet gestaafd door dit document. Bovendien stelt u dat dit document werd opgesteld toen u in het ziekenhuis lag en dat ze het 8 dagen later naar u hebben opgestuurd (CGVS L. (...), 10). Echter volgens uw verklaringen vond het incident plaats in 17 september 2016 en de datum die op het document staat genoteerd is 28 september 2017. Uw verklaring en de inhoud van het document spreken elkaar met andere woorden tegen. Wanneer u hierop gewezen wordt verandert u uw verklaring en stelt u dat ze u dit papier pas een jaar later opstuurden en dat ze u verschillende situaties hebben opgestuurd (CGVS L. (...), 17). Dat u na confrontatie uw verklaring wijzigt is weinig bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid. En hoewel het CGVS u dan vroeg alle papieren op te sturen die u door La Fiscalia werden opgestuurd, ontving het CGVS nadien enkel het document dat gedateerd werd op 28 september 2017. U toont bijgevolg niet aan dat u wel degelijk verschillende documenten van La Fiscalia ontving. Over de verzorging in het ziekenhuis brengt u geen documentatie aan, hoewel u zelf stelt dat die wel bestaat (CGVS L. (...), 16). Op de vraag waarom u hierover geen documentatie bent gaan halen zegt u enerzijds dat u dat op dat moment niet deed, om vlak erna te verklaren dat u er wel naar toe ging om papieren te verkrijgen maar dat ze u dat niet wilden geven (CGVS L. (...), 11). Wat later verklaart u dan weer dat iemand die document moet eisen, iemand van een instelling of een eenheid moet zijn, misschien het openbaar ministerie (CGVS L. (...), 17). Dat papieren die te maken hebben met de aan u gegeven medische zorgen zouden moeten worden geëist door een instelling of een eenheid slaat op weinig. Deze verklaringen zijn zeer vaag en weinig overtuigend en hebben opnieuw negatieve gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart uitdrukkelijk dat u sinds de aanval in september 2016 en uw vertrek uit Colombia dd. 4 april 2018 geen problemen meer heeft ondervonden (Vragenlijst CGVS L. (...), vraag 5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat er niets meer is gebeurd buiten het feit dat er u maandelijks om geld bleven vragen (CGVS L. (...), 16). Gezien u verklaarde dat ze u geld bleven vragen, dat u dit bleef weigeren, maar dat dit klaarblijkelijk geen gevolgen met zich meebracht maakt u nogmaals niet aannemelijk dat u bij terugkeer voor uw leven te vrezen heeft.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u na uw vertrek uit Colombia geen gebeurtenissen aanhaalt die er op wijzen dat jullie familie nog steeds een risico loopt in Colombia. Hoewel u stelt dat uw vrouw probeert om niet meer naar het huis te gaan waar jullie problemen hadden, en dit omwille van de bedreigingen, blijkt uit uw verklaringen dat ze nog steeds geregeld op dat adres woont (CGVS L. (...) 6-7). Bovendien spreekt u zichzelf tegen waar u op een moment verklaarde dat de bende uw vrouw ook geld vroeg omdat ze uw echtgenote was, zegt u op een ander moment dat ze haar met rust laten om dan weer te zeggen dat ze veel naar u vragen en haar vragen waarom u niet betaalde en dat zij dan moet betalen (CGVS L. (...), 6 en 16). Toch noemt u geen enkel specifiek incident dat er op wijst dat u of uw gezin een vrees dient te koesteren vanwege de bende.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd zorgen niet voor een andere conclusie. Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. De documenten over de algemene veiligheidssituatie betreft niet uw eigen persoonlijke problematiek en staven uw verklaringen dan ook niet. Het document dat u na uw persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt en uitgaat van La Fiscalia werd hier hoger besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Voorts ontkent, noch betwist het CGVS dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Cali in het departement Valle de Cauca.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Cali, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een

staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Cali vanaf februari 2019 een moordcijfer kende van 155 moorden per 100.000 inwoners waarbij er tussen januari en mei 2019 reeds een daling waar te nemen viel ten opzichte van diezelfde periode in 2018. Uit dezelfde info blijkt dat voornamelijk georganiseerde misdaadgroepen hiervoor verantwoordelijk zijn. Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Cali, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Cali in het departement Valle de Cauca actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. G. J. (...), verklaart geboren te zijn in Cali en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Sinds 2015 woonde u in Cali samen met uw broer M. G. L. E. (...) en zijn gezin. U werkte als arbeider in een magazijn.

Op 27 november 2007 diende u bij de Belgische ambassade in Bogota een aanvraag in tot het bekomen van een visum type c (toeristenvisum), hetgeen u werd geweigerd ondermeer omdat er te weinig garanties waren op terugkeer naar uw land van herkomst.

In de buurt waar u woonde was er de bende ‘Los Haitianos’ actief die de mensen maandelijks een bedrag geld vroeg. Uw broer weigerde dit te betalen, maar u betaalde het wel, zonder dat hij hiervan wist. In september 2016 wilden ze de motor van uw broer stelen. Omdat hij weerstand bood werd hij drie messteken gegeven. Hij werd verzorgd in het ziekenhuis waar het openbaar ministerie ter plaatse was en hem vragen stelde. Omdat jullie door de bende lastig werden gevallen besliste u om op 23 februari 2017 Colombia te verlaten. U kwam in België toe op 24 februari 2017.

Op 22 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, net als uw broer. U stelt niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u vreest gedood te worden door de bende. Het verzoek van uw broer is gebaseerd op dezelfde motieven.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer en artikelen over de algemene veiligheidssituatie. Uw broer legde na zijn persoonlijk onderhoud nog een document van de fiscalia neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Omdat uw vluchtrelaas hetzelfde is als dat van uw broer, wordt er voor de motieven van uw beslissing naar de beslissing in zijn dossier verwezen (...).

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De weigering van het statuut van vluchteling wordt aan verzoekers op basis van 7 overwegingen geweigerd. Die overwegingen worden in de 7 onderdelen van het middel besproken.

Eerste onderdeel

Het laattijdig indienen van hun verzoek tot internationale bescherming wordt aan verzoekers verweten: (...)

De problemen van verzoekers zijn overduidelijk aan elkaar gelinkt.

Na herhalen van de vraag over het laattijdig indienen van haar aanvraag zei verzoekster (p. 5/7):

"Ja, ik kon hem contacteren, maar ik verkoos om te wachten tot hij persoonlijk kwam om dat te doen.

Toen u vertrok uit Colombia, was uw broer toen al van plan om te komen?

Ja, hij was dat van plan.

Waarom zo lang gewacht?

Bij gebrek aan geld voor vliegtuigticket".

Verzoekster vreesde in feite toen, terecht, dat indien ze de internationale bescherming zou vragen, haar broer mogelijks problemen aan de grens met Europa zou ondervinden, aangezien de aanvraag van zijn zus een aanwijzing zou zijn van het feit dat hij niet naar Europa als toerist kwam, maar om er bescherming te vragen.

Na aankomst van verzoeker heeft hij tijdens zijn legaal verblijf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Verzoekster diende op dezelfde dag haar aanvraag in.

In ieder geval mag het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet leiden tot de afwijzing van het verzoek.

Hoewel artikel 50 van de wet van 15.12.1980 stelt dat een verzoek tot internationale bescherming in principe binnen de 8 werkdagen na aankomst dient te gebeuren, nuanceert de Memorie van Toelichting bij de wet van 21.11.2017 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 uitdrukkelijk dat:

"De niet-naleving van deze termijnen kan niet leiden tot afwijzing van het verzoek. Artikel 10, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU stelt immers dat lidstaten verzoeken om internationale bescherming niet mogen afwijzen of van behandeling uitsluiten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan."¹²

De bestreden beslissing, die dit element als één van de hoofdargumenten gebruikt, zonder de redelijke uitleg van verzoekster hiervan in overweging te nemen, schendt de bestreden bepalingen.

Tweede onderdeel

Tegenpartij verwijt aan verzoekster het feit dat ze ter gelegenheid van haar onderhoud door de Dienst vreemdelingenzaken de naam van de bende Los Haitianos niet kende, wat zou bewijzen dat het asielrelaas post factum geconstrueerd is:

(...)

Verzoekster werd niet geconfronteerd met het feit dat ze tijdens haar onderhoud bij de DVZ de naam van de bende niet kende. Er bestaat geen rationale uitleg voor het feit dat de nota's van het onderhoud stellen "Nee, ik ken de naam niet". Verzoekster werd dezelfde dag, door dezelfde agent en met dezelfde tolk als haar broer gehoord. Haar broer vermeldde de naam van de bende. Die naam werd slecht begrepen of op zijn minst slecht opgeschreven als zijnde "Aitianos", in plaats van "Haitianos".

De Haitianos is de meest beruchte bende van de gemeente 15. Ze worden door de pers "De terreur van de gemeente 15" genoemd (stuk 5), waarvan de definitieve val vaak door de pers aangekondigd wordt (zie na het voornoemd artikel van november 2018 een artikel van de krant Q'hubo Cali van 8.7.1019 waar de aanhouding van de bendeleider aangekondigd wordt – stuk 6).

Het is absoluut onmogelijk dat verzoekster in die omstandigheden verklaard zou hebben dat ze de naam van die bende niet kende.

Derde onderdeel

Verzoeker zou onvoldoende op de hoogte zijn van de betalingen die zijn zus aan de bende "Haitianos" deed:

(...)

Wat de Commissaris Generaal opvallend noemt heeft een eenvoudige psychologische verklaring. Verzoeker vond het een kwestie van eer niets aan de bende "Los Haitianos" te betalen. Zijn oudere zus beschermde hem tegen de enorme risico's die zijn eergevoel hem deed lopen.

Verzoeker vernam later dat zijn zus hem beschermd had door het afpersingsgeld wel te betalen. Dit was op een bepaalde manier kwetsend voor verzoeker en hij besliste daar niet meer met zijn zus over te spreken en niet meer details over te vragen.

Er is aldus niets onlogisch in hun twee verklaringen, die elkaar eerder aanvullen.

Vierde onderdeel

De verklaringen van verzoekers betreffende hun opeenvolgende verblijfplaatsen zouden te onduidelijk zijn:

(...)

De vraag en het antwoord waarop de Commissaris Generaal zijn redenering baseert, luiden als volgt:

"In die periode dat jullie bedreigd werden, heeft uw broer elders gewoond dan calle 90, al is het kortstondig?

Hij heeft er altijd gewoond sinds hij zijn echtgenote kende, tot hij naar hier reisde, voordien woonden we bij ouders" (p. 6/7).

Dit was één van de laatste vragen van een zeer kort onderhoud, dat om 12.54 begonnen was, wetende dat de lokalen bij het Commissariaat generaal telkens om 13 uur 30 vrij voor de onderhouden van de namiddag moeten zijn.

Verzoekster had een meer gedetailleerd antwoord moeten geven, met melding van die twee periodes bij de ouders. Het ongedetailleerde karakter van dit antwoord, zonder verzoekster met de apparente tegenstrijdigheid te confronteren, kan echter niet gebruikt worden om te besluiten dat de verklaringen

van haar broer betreffende zijn verblijven in 2016 en 2018 bij hun ouders, en de bedreigingen die daaraan de basis van lagen, onwaar zijn.

Vijfde onderdeel

Verzoeker zou onvoldoende uitleg kunnen geven over het bewijsmateriaal dat hij voorlegt, namelijk een attest van het Colombiaanse parket ("La fiscalia") of het gebrek aan bewijsmateriaal, namelijk betreffende zijn verblijf in het ziekenhuis:

(...)

Het document van het parket, dat van 28.9.2017 dateert, en het adres van verzoeker in de wijk Pilar vermeldt, stelt enkel dat de klacht van verzoeker (waarvan de datum niet formeel vermeld wordt), bij gebreke aan bewijzen tijdelijk geseponeerd werd.

Dit staat allemaal op het document geschreven. Dat verzoeker niet in staat is dit uit te leggen zegt misschien meer over verzoeker zelf dan over wat dit document bewijst of niet bewijst.

Dat de Commissaris Generaal een redenering van 30 lijnen schrijft over de antwoorden van verzoeker betreffende dit document en over het gebrek aan geloofwaardigheid dat daaruit volgens hem vloeit, zegt in werkelijkheid meer over de motivering van de beslissingen van de Commissaris Generaal dan over de geloofwaardigheid van verzoeker zelf.

Wat er ook van zij, de inhoud van dit Colombiaanse strafdossier is cruciaal om het risico voor vervolging ten aanzien van verzoekers te kunnen evalueren. Hun raadsman neemt aldus contact met een Colombiaanse advocaat om te proberen toegang tot een kopie van dit strafdossier te krijgen.

Zesde onderdeel

Verzoekere verklaarde na 2016 geen probleem meer gekend te hebben, zodat zijn vrees niet meer actueel zou zijn:

(...)

Die redenering kan de bestreden beslissingen niet staven. Verzoeker werd in 2016 met messteken aangevallen en had daarbij het leven kunnen laten. Hij leefde ook in een uiterst gevaarlijke wijk, in één van de gevaarlijkste steden ter wereld (in ieder geval de Colombiaanse stad waar het grootste aantal moorden wordt gepleegd, en waarover de Commissaris Generaal in dezelfde beslissing schrijft: "Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een bepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.)" en "Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Cali, prominent aanwezig is", en werd er door een zeer gevaarlijke organisatie afgeperst.

In die omstandigheden is het feit dat verzoeker tussen november 2016 en zijn vertrek in juni 2018 niet meer aangevallen werd geen bewijs van het feit dat hij niet meer in gevaar zou zijn. Verzoeker verklaarde bovendien ook dat hij gedurende de weken voor zijn vertrek niet meer thuis durfde te blijven.

Zevende onderdeel

De familie van verzoekers werd nadien niet meer bedreigd, wat opnieuw lijkt aan te tonen dat er in hoofde van verzoekers geen actuele vrees voor vervolging bestaat:

(...)

Integendeel, de Haitianos hebben de familie van verzoeker meermaals laten weten dat ze verzoeker bleven zoeken. Er werd ook bedreigd wraak op zijn baby (T. E. (...), geboren op 16.9.2016) te nemen, zodat verzoeker zich uiteindelijk aan de Haitianos zou moeten overgeven en gestraft zou worden voor het feit dat hij het afpersgeld niet wilde betalen en bovendien ook klacht indiende. Bendeleden hebben ook aan de partner van verzoeker laten weten dat de "straf" daarvoor de dood van verzoeker zou zijn.

Op zijn sterfbed in november 2018 heeft de vader van verzoeker, die taxichauffeur was, aan de familie toevertrouwd dat hij ook afpersgeld aan de Haitianos betaald had, om te proberen te vermijden dat zij de familie iets zouden aandoen.

Dit betekent dat het risico alomtegenwoordig was en dat de partner van verzoeker haar bewegingen en die van hun zoon tot een minimum beperkte.”

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers, die uit Cali afkomstig zijn, hebben minstens nood aan subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, c) van de wet van 15.12.1980.

In een aantal beslissingen van begin 2019 oordeelde tegenpartij dat de burgers afkomstig uit Cali nood aan bescherming hadden, maar dat ze in Bogota over een redelijk binnenlands hervestigingsalternatief beschikten (zie bv de samenvatting van de beslissing van het CGVS in het arrest 225177 van 23.8.2019, p. 12).

Ter zitting van 25.6.2019 werd ook in twee dossiers beslist dat de zaak sine die uitgesteld moesten worden, omdat uw Raad van mening was dat het CEDOCA-document onvoldoende was om een duidelijk beeld van de situatie in Colombia en het risico voor de burgers in te schatten, in het bijzonder in Bogota.

In die twee zaken had tegenpartij beslist dat Bogota een redelijke binnenlandse hervestigingsalternatief vormde.

De ene zaak draagt bij uw Raad het rolnummer 231.042/IV. De andere draagt bij de DVZ het nummer 8.358.012.

Verzoekers menen dat dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zou moeten leiden. Ten minste rechtvaardigt het dat hun zaken ook uitgesteld worden.

In een arrest 224.610 van 5.8.2019 werd een beslissing van tegenpartij over de nood aan subsidiaire bescherming van een Colombiaanse burger ook nietig verklaard omdat de gebruikte informatie te gedateerd was.

In vergelijkbare omstandigheden heeft uw Raad in het arrest 227.212 van 8.10.2019 de intrekking van een beslissing vastgesteld, nadat het Commissariaat Generaal ter zitting had laten weten dat de beslissing ingetrokken was omdat de nieuwe COI focus over Colombia nog niet klaar was.

Ter lezing van het administratief dossier blijkt dat de COI Focus die gebruikt werd als titel “République de Colombie - Situation sécuritaire” heeft en van ... 7.6.2018 dateert.

Het laat aldus niet toe te begrijpen waarom de Commissaris generaal, die dezelfde situatie analyseert als in de hogervermelde beslissingen, van mening is dat de burgers uit Cali geen nood meer aan een subsidiaire bescherming hebben.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake van een gewapend conflict is, zou ze moeten uitleggen waarom er vroeger, tot enkele maanden geleden, wel en thans niet meer sprake van zo een conflict zou zijn.

Het leger en de militaire politie zijn in de straten aanwezig, bepaalde wijken worden door criminele bendes gecontroleerd en de moordstatistieken zijn uitzonderlijk hoog. In het artikel “Cali is de stad met de hoogste moordcijfers in Colombia ondanks de daling” blijkt dat Cali eind februari 2019 een moordcijfer kende van 155 moorden per 100.000 inwoners.

Voor alle duidelijkheid staat er in het COI-rapport van juni 2018 expliciet te lezen dat er zich, ook ná het vredesakkoord, nog steeds een intern gewapend conflict afspeelt in Colombia (vrije vertaling, p7):

“Guérilla's, andere gewapende groepen en het Colombiaanse leger zijn al zo'n 50 jaar betrokken bij een intern gewapend conflict, waarbij de burgerbevolking volgens het Centre national de la mémoire de l'histoire meer dan 80 procent van de slachtoffers uitmaakt.

Voor de vertegenwoordiger van het CICR in Colombia is de term "post-conflict" betekenisloos omdat de conflictdynamiek blijft voortduren. Het HCDH legt uit dat in het eerste jaar na het in november 2016

geratificeerde vredesakkoord negatieve effecten werden waargenomen, terwijl positieve evoluties meer tijd vergen, aangezien het oplossen van decennia oude problemen een complex proces is. Volgens hem was er grote weerstand tegen de uitvoering van het akkoord van onder meer de economische en politieke actoren, de wetgevende en gerechtelijke instanties." (eigen aanduiding)

Het COI-rapport stelt vast dat het conflict tegenwoordig gekenmerkt wordt door nieuwe gewelddynamieken, waarbij bepaalde profielen nu meer gevaar lopen dan voorheen, waaronder mensen die het beleid steunen dat voortkomt uit het vredesakkoord (p 17). Echter, er wordt tevens vastgesteld dat de burgerbevolking het grootste slachtoffer van het conflict blijft (p. 16):

"Les principales victimes du conflit sont la population civile, surtout indigène, afrocolombienne et agricole, ainsi que les défenseurs des droits humains."

In het laatste verslag van de VN Veiligheidsraad over Colombia, van 27.12.2018, staat het volgende te lezen:

"Over the last two years, some former members of the FARC-EP, frustrated with the peace process, have decided to take up arms again. FARC-EP dissidence and other armed groups pose a growing security challenge and have a destabilising impact on rural communities.

[...]

The Ejército de Liberación Nacional (ELN) has continued targeting civilians, clashing with security forces, and carrying out attacks against infrastructure in Colombia as well as in Venezuela. Talks held with the administration of then-President Juan Manuel Santos were suspended in August, and the new administration announced that they would not be resumed until the ELN releases kidnap victims and unilaterally ceases to commit verifiable criminal acts."³

Het Europees Hof van Justitie heeft er in het arrest Diakité aan herinnerd dat (C-285/12 van 30.1.2014, §35):

"een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld. »

Verzoekers menen niet over een binnenlandse hervestigingsoptie te beschikken maar kunnen dit thans niet verder ontwikkelen aangezien tegenpartij ook geen binnenlandse hervestigingsoptie voorstelt."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het persartikel "El desafío del distrito de Aguablanca" uit Semana van 6 augustus 2013 (stuk 3);
- het "Plan de acción para el desarrollo de la comuna 15" (stuk 4);
- fotokopieën van de bijlage 26 van de partner van verzoeker en van de moeder van verzoekende partijen (stukken 5 en 6);
- het persbericht "Cayeron "Los Haitianos", el terror de la comuna 15" van Caracol Radio van 29 november 2018 (stuk 7);
- het persbericht "Cayeron hombres buscados en Cali, Jamundi y Yumbo por distintos homicidios" van Q hubo Cali van 8 juli 2019 (stuk 8).

2.2.2. Op 5 juni 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben van zijn vertrek uit Colombia, nu (i) hij en verzoekster niet onmiddellijk na binnenkomst in België een verzoek tot bescherming indienden, (ii) het niet aannemelijk is dat hij en verzoekster jarenlang problemen hebben gehad met een bende en dat verzoekster om deze reden uit het land vertrekt en dan op het moment dat ze haar asielmotieven voor het eerst kan toelichten verklaart niet te weten wat de naam van de desbetreffende bende is, (iii) hij en verzoekster incoherente verklaringen aflegden over

wanneer verzoekster de geldsommen aan de bende betaalde, (iv) verzoekster niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat hij verschillende keren op andere adressen heeft verbleven, (v) hij het document van La Fiscalia niet meenam bij zijn vlucht uit Colombia en zijn verklaringen en de inhoud van dit document elkaar tegenspreken, (vi) hij sinds de aanval in september 2016 en zijn vertrek uit Colombia van 4 april 2018 geen problemen meer heeft ondervonden, en (vii) hij na zijn vertrek uit Colombia geen gebeurtenissen aanhaalt die er op wijzen dat zijn familie nog steeds een risico loopt in Colombia, en omdat (B) niet gesteld kan worden dat er voor burgers in Cali in het departement Valle de Cauca actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat er voor de motieven van verzoeksters beslissing naar de beslissing in het dossier van verzoeker wordt verwezen omdat haar vluchtrelaas hetzelfde is als dat van verzoeker, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren niet te kunnen terugkeren naar Colombia uit vrees om daar te worden vermoord door de bende *Los Haitianos*, die hen zou hebben afgeperst.

Verzoekende partijen legden in de loop van de administratieve procedure ter staving van de door hen aangevoerde problemen in Colombia (onder meer) een document van Fiscalia van 28 september 2017 neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 7, map met 'documenten'). Uit de vertaling van dit document blijkt dat het Colombiaanse Parket besloten heeft tot het seponeren van een zaak waarin verzoeker betrokken was omwille van een gebrek aan bewijselementen. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, bevat dit document geen enkele verwijzing naar de door verzoeker geschetste gebeurtenissen. Dit document levert dan ook geen sluitend bewijs van de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten die hen ertoe hebben doen besluiten hun land van herkomst te verlaten. Dat verzoeker het niet nodig achtte om dit document mee te nemen bij zijn vlucht uit Colombia, geeft aan dat hij zelf ook bewust was van de beperkte bewijswaarde van dit stuk voor de door hem aangehaalde problemen met de bende *Los Haitianos* en is bovendien bevreemdend aangezien verzoekster verklaarde dat zij op verzoeker wou wachten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat zij geen documenten had om haar verklaringen te staven (adm. doss. verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat verzoeker zelf ook bewust was van de beperkte bewijswaarde van dit stuk blijkt eens temeer uit de vaststelling dat zijn verklaringen over dit document niet overeenstemmen met de inhoud ervan. Zo verklaarde verzoeker dat dit document werd opgesteld toen hij in het ziekenhuis lag en dat het acht dagen later naar hem werd opgestuurd (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hij verklaarde eveneens dat het incident waardoor hij werd gehospitaliseerd plaats vond op 17 of 18 september 2016 (*ibid.*, p. 12). Het document dateert evenwel van 28 september 2017. Over de confrontatie van verzoeker met deze anomalie wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wanneer u hierop gewezen wordt verandert u uw verklaring en stelt u dat ze u dit papier pas een jaar later opstuurden en dat ze u verschillende situaties hebben opgestuurd (CGVS L. (...), 17). Dat u na confrontatie uw verklaring wijzigt is weinig bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid. En hoewel het CGVS u dan vroeg alle papieren op te sturen die u door La Fiscalia werden opgestuurd, ontving het CGVS

nadien enkel het document dat gedateerd werd op 28 september 2017. U toont bijgevolg niet aan dat u wel degelijk verschillende documenten van La Fiscalia ontving."

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die verzoekers geloofwaardigheid op dit vlak kunnen herstellen. Hoe dan ook kan niet blijken dat het document van Fiscalia van 28 september 2017 betrekking heeft op een klacht die verzoeker zou hebben ingediend omwille van de messteken die hij zou hebben gekregen, de poging tot diefstal van zijn motor of de afpersing waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, laat staan dat dit document aantoont dat deze feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Voorts legden verzoekende partijen nog een Colombiaans paspoort en documenten met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Colombia neer. Hierover wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uw Colombiaanse paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. De documenten over de algemene veiligheidssituatie betreft niet uw eigen persoonlijke problematiek en staven uw verklaringen dan ook niet."

In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht opgemerkt dat verzoeker van de verzorging in het ziekenhuis geen documenten aanbrengt en dat verzoeker hiervoor zeer vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Op de vraag waarom u hierover geen documentatie bent gaan halen zegt u enerzijds dat u dat op dat moment niet deed, om vlak erna te verklaren dat u er wel naar toe ging om papieren te verkrijgen maar dat ze u dat niet wilden geven (CGVS L. (...), 11). Wat later verklaart u dan weer dat iemand die document moet eisen, iemand van een instelling of een eenheid moet zijn, misschien het openbaar ministerie (CGVS L. (...), 17). Dat papieren die te maken hebben met de aan u gegeven medische zorgen zouden moeten worden geëist door een instelling of een eenheid slaat op weinig. Deze verklaringen zijn zeer vaag en weinig overtuigend en hebben opnieuw negatieve gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Bij het verzoekschrift voegen verzoekende partijen nog tal van persberichten. Deze stukken zijn evenwel niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden bijgevolg niet in overweging genomen.

Uit de fotokopieën van de bijlage 26 van de partner van verzoeker en van de moeder van verzoekende partijen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5 en 6) blijkt dat de partner van verzoeker en de moeder van verzoekende partijen op 8 augustus 2019 in België om internationale bescherming hebben verzocht. Het louter indienen van een verzoek om internationale bescherming door deze personen toont evenwel niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen, laat staan dat dit het geval zou zijn voor verzoekende partijen.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoekende partijen geen sluitend bewijs voorleggen van de door hen aangehaalde problemen die zij in Colombia hebben gekend. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun verzoeken, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, meent de Raad vooreerst dat het gegeven dat verzoekster reeds op 24 februari 2017 in België toekwam, doch pas op 22 juni 2018 besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat ook verzoeker niet onmiddellijk na binnenkomst een verzoek om internationale bescherming indiende, een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen bevat de eerste bestreden beslissing de volgende overwegingen:

"U en uw zus baseren jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven, nl. vervolging die uitging van de bende 'Los haitianos'. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt vast dat uw zus reeds op 24 februari 2017 in België toekwam, nadat zij volgens jullie verklaringen Colombia had ontvlucht omwille van jullie problemen met de bende 'Los haitianos' maar pas op 22 juni 2018 een verzoek tot

internationale bescherming indiende. Moesten de problemen met de bende werkelijk de aanleiding zijn geweest van de vlucht van uw zus uit Colombia dan kan niet worden ingezien waarom zij zich dan ook niet onmiddellijk naar de bevoegde instanties wendt om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij verklaart dat ze op u wou wachten en dat ze geen documenten had om haar verklaringen te staven (CGVS J. (...), 4). Wanneer ze werkelijk om dwingende redenen Colombia heeft verlaten en u daar in een precare situatie leefde- oa. omdat door haar vertrek de betaling van de geldsommen wegvielen- dan is dit geenszins een verantwoording voor het feit dat ze meer dan een jaar wachtte met het indienen van een verzoek. Overigens valt op te merken dat noch u noch uw zus bij het indienen van jullie verzoek om internationale bescherming documenten hadden die jullie verklaringen ondersteunden, zodat de verantwoording van uw zus dat ze geen documenten had weinig betekenis heeft. Ook valt het op dat ook u niet onmiddellijk na uw binnenkomst in België een verzoek tot bescherming indiende, maar u hier meer dan 2,5 maand mee heeft gewacht. Dit alles wijst er op dat jullie internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat dat hij zo spoedig mogelijk om internationale bescherming verzoekt van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft.”

Waar verzoekende partijen thans in het eerste onderdeel van het eerste middel van het verzoekschrift stellen dat verzoekster toen vreesde dat indien ze internationale bescherming zou vragen, verzoeker mogelijks problemen zou ondervinden aan de grens met Europa, aangezien haar verzoek een aanwijzing zou zijn van het feit dat hij niet als toerist naar Europa kwam, maar om er bescherming te vragen, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) kan niet blijken dat dit de reden was voor de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partijen via de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verwijzen naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt erop gewezen dat (i) zij geen dienstige elementen aanbrengen ter verklaring van het laattijdig indienen van hun verzoek en dat (ii) hun verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit verzoek niet zo snel mogelijk in de tijd gedaan zou zijn. In de bestreden beslissingen worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing (onder meer) terecht als volgt gesteld:

“Vervolgens stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet overtuigen. U verklaarde dat u bedreigd bent geweest door de bende ‘Los haitianos’. Ook uw zus verklaarde dit tijdens haar persoonlijk onderhoud. Als haar de vraag wordt gesteld of dit een gekende bende is in de wijk antwoordt ze dat die heel gekend is, zelfs over het hele land (CGVS J. (...), 5). Het is dan ook des te opvallender dat ze tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde de naam van de bende waarmee jullie problemen hadden niet te kennen (Vragenlijst DVZ J. (...), vraag 5). Het is niet aannemelijk dat jullie jarenlang problemen hebben gehad met een bende en dat uw zus om deze reden uit het land vertrekt en dan op het moment dat ze haar asielmotieven voor het eerst kan toelichten verklaart niet te weten wat de naam van de desbetreffende bende is. Dat ze nadien tijdens het persoonlijk onderhoud zegt de naam van de bende wel te weten, en er aan toevoegt dat de bende zelfs heel erg gekend is, wijst er op dat jullie asielaanvraag post factum geconstrueerd is en dat er bijgevolg weinig geloof kan worden gehecht aan jullie vrees en verklaringen.”

Verzoekende partijen laten in het tweede onderdeel van het eerste middel gelden dat verzoekster niet geconfronteerd werd met het feit dat ze tijdens haar onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de naam van de bende niet kende en dat het absoluut onmogelijk is dat verzoekster verklaard zou hebben dat ze de naam van die bende niet kende, nu de *Haitianos* de meest beruchte bende van de gemeente 15 is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster bij de DVZ enkel sprak over “een (*criminele*) bende” en dat zij, wanneer haar gevraagd werd of zij de naam van de bende die haar afperste kende, antwoordde dat zij de naam niet kent (adm. doss. verzoekster, stuk 11, vragenlijst, nrs. 3.4 en 3.5). Het verslag met haar verklaringen werd bij de DVZ aan verzoekster in het Spaans voorgelezen. Zij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken en haar verklaring dat zij de naam van de bende die haar afperste niet kende te corrigeren. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd

dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De kritiek van verzoekende partijen is dan ook allerm minst ernstig. Dat de naam van de bende in het verslag van verzoeker slecht opgeschreven staat, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Daarnaast blijkt uit de stukken van de administratieve dossiers dat verzoekende partijen incoherente verklaringen aflegden over wanneer verzoekster de geldsommen aan de bende betaalde. De eerste bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Zo verklaarde u dat u niet in ging op de vraag van de bende om sommen geld te betalen, maar dat uw zus dit wel deed. Als u de vraag wordt gesteld hoe vaak uw zus geld aan hen heeft betaald, dan zegt u dat u dat niet weet, maar dat zij dat wel moet weten (CGVS L. (...), 13). Wanneer u gevraagd wordt om een idee te geven van wanneer ze de bende geldsommen betaalde verklaart u dat dat vanaf eind 2016 moet geweest zijn (CGVS L. (...), 13), terwijl uw zus verklaarde dat ze bijna heel de tijd dat ze er woonde betaalde, nl. sinds 2015 (CGVS J. (...), 5). Dat u niet beter op de hoogte bent van wat er juist gebeurd is bijzonder opmerkelijk, gezien heel de problematiek met de bende de aanleiding was voor jullie beider vertrek uit Colombia. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u hierover niet met uw zus zou hebben overgepraat. Bovendien dienden jullie op hetzelfde moment op basis van deze motieven een verzoek tot internationale bescherming in.”

In het derde onderdeel van het eerste middel trachten verzoekende partijen een en ander psychologisch te verklaren door te stellen dat verzoeker het een kwestie van eer vond niets aan de bende *Los Haitianos* te betalen en het achteraf kwetsend had gevonden dat zijn zus hem beschermd had door het afpersingsgeld wel te betalen. Hierdoor zou verzoeker beslist hebben er niet meer met zijn zus over te spreken. Zij beperken zich hiermee tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde vaststellingen met betrekking tot verzoekers gebrekkige kennis, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Zo dit daadwerkelijk de reden was geweest van verzoeker om hierover geen informatie te vragen aan verzoekster, kan ervan worden uitgegaan dat hij dit ook zo op het CGVS gezegd zou hebben en dat hij niet stellig zou verklaren dat het nog niet in juni 2016 was gebeurd, maar eerder op het einde van 2016, dat ze 20 000 peso betaalde en dat het om maandelijkse quota ging (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Uit deze informatie blijkt niet dat verzoeker om psychologische redenen geen details wilde kennen over het afpersingsgeld dat zijn zus zou betaald hebben om hem te beschermen.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende overwogen:

“Ook blijkt uw zus niet op de hoogte te zijn van het feit dat u verschillende keren op andere adressen heeft verbleven. Zij verklaarde ontkennend op de vraag of u -zelfs al was het maar tijdelijk- ooit op een ander adres heeft verbleven buiten het adres waar jullie beiden samenwoonden. Nochtans verbleef u na het incident waarbij u werd gestoken zo'n vier maanden niet meer in uw eigen huis (CGVS L. (...), 12). Dat zij hiervan niet op de hoogte is, is erg eigenaardig gezien zij op dat moment nog in Colombia, in jullie huis, woonde. Ook in de periode voor uw vertrek uit Colombia heeft u op andere adressen gewoond. Ook hiervan is ze niet op de hoogte. Nochtans ging het om een aanzienlijke periode, nl. van 15 februari 2018 tot 4 april 2018. Volgens uw verklaringen deed u dit omdat de vragen naar geld heviger werden (CGVS L. (...), 4). De twee laatste weken voor uw vertrek uit Colombia woonde u bij uw grootouders. Als u de vraag werd gesteld wie mee bij uw grootouders ging wonen zegt u dat uw vrouw, kind én uw zus mee verhuisde (CGVS L. (...), 5). Aangezien uw zus op dat moment al lang uit Colombia was vertrokken is het onmogelijk dat zij mee verhuisde; dat u zich hierin vergist is erg eigenaardig. Ook kan u niet naar uw halfzus verwijzen omdat die in de VS woont (CGVS L. (...), 5). Daarnaast doet het feit dat u uw verblijf elders niet met uw zus besproken heeft de wenkbrauwen fronsen. Wederom dient vastgesteld te worden dat jullie om dezelfde reden verklaarden Colombia te hebben verlaten en op het zelfde moment in België bescherming hebben ingeroepen. Het mag dan ook verwacht worden dat jullie de gebeurtenissen onderling zouden bespreken.”

In het vierde onderdeel van het eerste middel stellen verzoekende partijen dat het om één van de laatste vragen van een zeer kort persoonlijk onderhoud ging, *“dat om 12.54 begonnen was, wetende dat de lokalen bij het Commissariaat generaal telkens om 13 uur 30 vrij voor de onderhouden van de namiddag moeten zijn”*. Zij menen dat het ongedetailleerde karakter van het antwoord van verzoekster niet gebruikt kan worden om te besluiten dat de verklaringen van verzoeker over zijn verblijven in 2016 en 2018 bij hun ouders, en de bedreigingen die daarvan aan de basis lagen, onwaar zijn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster kan evenwel niet blijken dat verzoekster omwille van een strak tijdsbestek onder druk zou zijn gezet om snel en ongedetailleerd of zelfs onjuist te antwoorden op de laatste vragen die haar werden gesteld. In tegendeel, op het einde van het inderdaad korte persoonlijk onderhoud werd verzoekster nog gevraagd of zij aan haar relaas nog iets wenste toe te

voegen, doch verzoekster antwoordde daarop dat wat ze gezegd heeft het enige is dat zij kon vertellen (adm. doss. verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Daarbij komt nog dat verzoeker verklaarde dat hij na 2016 geen problemen meer heeft ondervonden, behalve dat ze hem geld bleven vragen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoewel verzoeker dit telkens zou geweigerd hebben, is hem na de beweerde aanval in september 2016 dus niets meer overkomen. Zelfs zo al enig geloof zou worden gehecht aan de aanval in september 2016 en de afpersingspogingen waarvan verzoekende partijen slachtoffer beweren te zijn geweest, dan nog maken zij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Colombia dienen te vrezen om door de bende *Los Haitianos* te worden vermoord. Uit de loutere omstandigheid dat zij volgens hun verklaringen in het zesde onderdeel van het eerste middel in een uiterst gevaarlijke wijk woonden in één van de gevaarlijkste steden ter wereld kan niet blijken dat zij actueel in Colombia persoonlijk vervolgd worden. Dat verzoeker verklaarde dat hij de weken voor zijn vertrek niet meer thuis durfde te blijven, doet geen afbreuk aan de lange periode na het vermeende incident dat er zich geen feiten hebben voorgedaan.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen is ook de Raad van oordeel dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen die aan de basis van hun vlucht uit Colombia zouden hebben gelegen niet aannemelijk hebben gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door hen voorgehouden problemen die aan de basis van hun vlucht uit Colombia zouden hebben gelegen niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, waaraan in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigden.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereikten in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigd.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijven, zoals eveneens blijkt uit het rapport “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van “*confinement*” (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico. Verzoekende partijen behoren niet tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca, van waar verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, – noch het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Volgens de bij de aanvullende nota van verwerende partij gevoegde COI Focus opereren in het noorden van Cauca dat grenst aan Valle de Cauca, een veelheid aan gewapende groepen. Het is een voorbeeld van wat hoger werd aangehaald, met name een gebied waar gewapende bendes – waaronder dissidente FARC-strijders – de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle trachten te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechtigde executies uit.

Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar en havenstad Buenaventura hebben het meest te lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad.

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst p. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

Te dezen verklaren verzoekende partijen afkomstig te zijn uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Bécerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal "*internal displaced persons*", algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60% van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel. Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad voor een extra uitdaging zorgt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de

autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's.

Uit de thans voorliggende informatie kan niet worden afgeleid dat in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit deze miljoenenstad enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekende partijen, die hun leven in Cali doorbrachten, niet kunnen terugkeren naar de stad waar ze woonden, werkten en hun (schoon)familie hebben. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verzoekende partijen, tenzij uit vrije wil, naar een andere stad in Colombia of naar de hoofdstad zouden moeten verhuizen.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN